

Desig

Un relat de: [Artesà](#)

Et recordo nit rere nit,
abans de dormir,
quan ploro per la misèria de vida que duc.
Eres la drogoaddicta del poble,
ningú sabia el teu nom.
Però tots els homes, sense excepció,
et miràvem amb la mirada violenta
que únicament el desig es capaç de despertar.
Eres la dona dels ulls blaus grisosos.
La dona feta només d'ossos.
La dona capaç d'apunyalar-nos el cor
mirant-nos, tan sols, de reüll.
Tornava d'una nit violenta,
els remordiments m'havien fet perdre el sentit.
Devien ser les 5.
Quan baixant rambla avall
vas aparèixer.
Vaig recobrar tots els sentits.
Semblaves a punt de morir, la mirada fosca,
pràcticament sense una engruna de carn ja.
Et vas atansar,
vaig sentir com la teva mirada em fuetjava.
Sota la llum tènue,
la silueta del teu cos em va privar d'alè,
no eres altra cosa que un clarobscur.
Amb la mà em vas agafar violentament dels collons.
Els teus llavis van recorre'm sencer.
Per instants vaig sentir com ja no era jo.
Em vas dur de la mà a casa teva.
Ploraven nens a unes habitacions que no vaig gosar entrar.
Em vas treure la roba, i et vas introduir sencera en mi.
Em vas xiuxiuejar que volies ser mare altre cop.
M'ho vas suplicar.
Jo vaig complir. Em sentia en deute amb la dona,
que per primera vegada em va ensenyar que era el desig.
Que era el plaer.
Per tu, per la dona que una vegada vaig confondre amb el desig.